

— Кому?

— На нашия селски господарь... Ето писмото... Въ него азъ всичко написахъ... писахъ за глада... и за овнитѣ...

— Какви овни?

— Нашитѣ... Мама и дѣдо нѣма какво да ядатъ... и азъ пиша на владимира Филиповъ...

— А дѣ живѣе твоя Владимиръ Филиповъ?

— Въ Москва.

— Въ коя улица?

— Не зная.

— И азъ не зная... Така не бива да се изпрати... Нѣма да отиде... Адреса трѣбва точно да се знае.

И господинътъ си замина. Тодорчо веднага го настигна, улови го за палтото и му каза:

— Господине, почакайте!.. Прѣгледайте писмото! Може би, майка ми умира... Вжтрѣ всичко съвѣстно е написано.

И сълзи рукохъ изъ очитѣ му.

Господинътъ се спрѣ.

— Боленъ ли си, Иванчо?... Или те е постигнала голѣма бѣда?... Ела съ мене, ти всичко ще ми разкажешъ...

VII.

Този господинъ съ очила бѣ писателъ, сътрудникъ на нѣколко вѣстника.

Щомъ узна за Тодорчовата болка, той пожела отъ душа да му помогне. Но адреса на Владимира Филиповъ той не знаеше и по-

ради това неможеше да каже, какъ да се изпрати писмото.

Тодорчо бѣ въ отчаяние.

— Не се отчайвай, — каза му писателътъ.

— Дай менѣ писмото и азъ ще направя каквото трѣбва... Да, и безъ твоя господинъ всичко ще се нареди.

Той взе писмото, даде на Тодорча пари и му разправи какъ да ги изпрати на дѣда си въ село.

— Пиши му, та да не продава и послѣдния овенъ.

Слѣдъ три дни, въ единъ вѣстникъ се появи единъ разказъ подъ названиее: „Писмо до единъ господинъ“. Въ него писателътъ разказва, какъ се запозналъ съ малкия вѣстникопродавецъ, който плачеше на улицата, безъ да знае къмъ кого да се обърне за помощъ въ този голѣмъ и непознатъ градъ. Писателътъ прѣдава всичко, каквото узналъ отъ момчето, и въ края на разказа е помѣстено и самото писмо на Тодорча, въ което той е описалъ всичко „съвѣстно“.

Мнозина, като прочетоха въ вѣстниците това писмо, не останаха равнодушни къмъ Тодорчовата скърбъ. Въ редакцията захванаха да се получаватъ изъ разни градове пожертвования за въ полза на малкия вѣстникопродавецъ и гладуващитѣ селяни отъ село Березово.

Отъ тѣзи пожертвования бѣ устроена безплатна трапезария въ Березово и Тодорчовиятъ дѣдо не продаде послѣдния си овенъ.

Прѣводъ отъ руски.

